

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2017-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Dušanom Oravcom, Laurinská 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 663/2015 z 27. októbra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 318/2011 z 24. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 663/2015 z 27. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 318/2011 z 24. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 15 C 36/2010-112 z 5. mája 2011 zaviazal sťažovateľa zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 626,03 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21. novembra 2009 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 346,68 € a vo zvyšku návrh zamietol. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím odvolanie sťažovateľa v časti odmietol a v časti rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 36/2010-112 z 5. mája 2011 potvrdil. Najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím sťažovateľom podané dovolanie odmietol. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

V úvode svojej argumentácie sťažovateľ konštatuje, že „... *Napádaným rozsudkom KS BA, ako aj Napádaným uznesením NS SR bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky postupovali v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušili zásady spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“. Ku skutkovým okolnostiam veci vo všeobecnej rovine svojej argumentácie namietol, že *«Právny predchodca žalobcu ako správca uzatvoril Zmluvu o výkone správy č. 98/0187 dňa 01.12.1998... s Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislavou, Mestskou časťou Staré mesto (ďalej len „Mestská časť Staré Mesto“) na „princípe väčšinového rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov“. Mestská časť Staré Mesto konala v postavení jediného vlastníka celého bytového domu uplatnením si svojho práva väčšinového a jediného vlastníka predmetného bytového domu. Sťažovateľ sa stal originárnym spôsobom vlastníkom dotknutých nehnuteľností v predmetnom bytovom dome až dňa 21.12.2002, čiže po uzatvorení Zmluvy*

o výkone správy, na základe Zmluvy o vstavbe V-1136, 1139/99 zo dňa 15.03.2000 a kolaudačného rozhodnutia Okresného úradu Bratislava I, odbor životného prostredia, č. ŽP-16271/2001-Ja/281/H zo dňa 21.12.2002, pričom kolaudačným rozhodnutím zo dňa 14.02.2003, č. SUI-2003/00075-K/2/Km bola vykonaná zmena v užívaní bytových priestorov č. 10 a č. 11 na nebytové priestory.». K právnej podstate sporu konštatoval, že „Zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov... účinný v čase nadobudnutia vlastníckeho práva sťažovateľa k dotknutým nehnuteľnostiam, vo svojej 2. časti upravoval prevod vlastníctva bytov a nebytových priestorov.

V tejto časti zákona je podrobne upravená aj správa domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vzťahujúca sa len na pôvodných vlastníkov, ktorí vlastní, prípadne ktorí na základe prevodu alebo prechodu nadobudnú vlastníctvo k bytu alebo nebytovému priestoru alebo spoluvlastníctvo k spoločným častiam a zariadeniam domu.

Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov až vo svojej 3. časti upravuje výstavbu domu, do ktorej je zahrnutá aj vstavba domu. Ustanovenia tejto časti zákona však neupravujú, akým spôsobom sa budú riadiť vzťahy nových originálnych vlastníkov vo vzťahu ku správe domu.

Výstavba podkrovia sťažovateľom na základe zmluvy o vstavbe nepredstavuje prevod bytu alebo nebytového priestoru, a aj s poukazom na vtedy platnú právnu úpravu je zrejmé, že neexistovala zákonná domnienka alebo povinnosť pristúpiť k Zmluve o výkone správy.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ ako nový vlastník, na základe zmluvy o vstavbe, nemal žiadnu zákonom ustanovenú povinnosť pristúpiť k už existujúcej Zmluve o výkone správy a v tomto prípade mal plnú dispozičnú moc s kým a na základe akých podmienok si zabezpečiť vykonávanie správy domu.». V rámci svojej právnej argumentácie sťažovateľ výslovne prizvukoval to, že „Zo skutkových okolností je...zrejmé, že... nijakým spôsobom nepristúpil k Zmluve o výkone správy, uvedená skutočnosť ani nevyplýva z príslušných právnych predpisov a nikdy nebola zo strany sťažovateľom prejavovaná jeho vôľa spočívajúca v uzatvorení predmetnej zmluvy, preto zmluvný vzťah medzi žalobcom a sťažovateľom nikdy nebol založený a ani nevznikol. Nedostatok legislatívy v Slovenskom právnom poriadku (zo zákona sťažovateľovi) nebola daná povinnosť uzatvoriť Zmluvu o výkone správy) nemôže mať za následok, že sťažovateľ mal konať tak, ako mu zákon neprikazoval.“.

V ďalšej časti podanej sťažnosti sťažovateľ podrobne rozoberá jednotlivé preň relevantné právne argumenty vzťahujúce sa podľa jeho názoru na podstatu jeho právnej veci a ktorých právne posúdenie absentovalo, podľa jeho názoru tak v napadnutom rozhodnutí krajského súdu, ako aj v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu, čo samo osebe zakladá ich arbitrárnosť a neústavnosť. Išlo predovšetkým o právne posúdenie týchto sťažovateľom predostretých sťažnostných námietok: „(i) bola... aplikovaná neúčinná právna úprava, (ii) právny vzťah medzi účastníkmi nemohol vzniknúť, nakoľko právna úprava neexistovala, (iii) bol priznaný nárok v rozpore so základnými procesnými normami o aktívnej legitímácii, (iv) žalobca najmä nemal Zmluvou o výkone správy dané oprávnenie na zastupovanie spoluvlastníkov pri vymáhaní plnení spojených s užívaním bytov a nebytových priestorov, (v) bol priznaný nespltný nárok, pretože nie je možné priznať nárok na základe preddavkov, (vi) nebola posúdená námietka premlčania... (vii) boli opomenuté práva sťažovateľa, ktorý mal v konaní postavenie spotrebiteľa, (viii)... žalobca mohol uplatniť svoje nároky len na základe príslušných ustanovení upravujúcich bezdôvodné obohatenie, ktoré však majú vlastné špecifiká...“

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.04.2013 č. k. 2Co 318/2011, porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2016 č. k. 2 Cdo 663/2015, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.04.2013 č. k. 2Co 318/2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2016 č. k. 2 Cdo 663/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové

a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú

záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie vecí [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Cdo 663/2015 z 27. októbra 2016 v podstatnom uviedol:

«5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho

pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (04. júla 2013), t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalovaného teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

10. Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne.

11. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov (v spojení s rozhodnutím súdu prvej

inštancie), na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a prečo sa nestotožnil s tvrdeniami, resp. odvolacími dôvodmi žalovaného. Odvolací súd dostatočným a zákonne súladným spôsobom (§219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo väzbe na § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.) uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. prečo sa so závermi súdu prvého stupňa stotožnil. Vo väzbe na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odvolací súd dovolateľovi neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmätočnosti. Námietka existencie vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto neobstojí.

12. Žalovaný vzniesol aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadroval svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené žalovaným sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavy“) v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Dovolací súd pre úplnosť v súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou a akcentom dovolateľa na právo účastníka na spravodlivé súdne konanie a z neho vyplývajúca povinnosť súdu na limity jeho odôvodnenia, k bodu 11 a 12 dodáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04 - www.concourt.sk) Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* 111/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

14. Ostatné námietky dovolateľa, ktorými spochybňoval aplikáciu a výklad zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, tiež posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, či posúdenie neplatnosti a charakteru Zmluvy o výkone správy a rozhodnutia súdov o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi, z hľadiska obsahového spadajú pod činnosť spočívajúcu v právnom posudzovaní veci súdom, pri ktorej súd zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti strane sporu pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa jej neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' R 43/2003).

15. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie, o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezaoberal.

16. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné bez jeho meritórneho dovolacieho prieskumu.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).»

Krajský súd v rozsudku č. k. 2 Co 318/2011-140 z 24. apríla 2013 v podstatnom uviedol:

«Odvolací súd preskúmal vec v medziach a dôvodoch podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.). bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinný v čase nadobudnutia vlastníckeho práva odporcu k bytu a nebytovým priestorom), vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzatvoria so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy obsahuje najmä: a) vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu, b) spôsob správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku, c) spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv.

Podľa § 8a ods. 1 zák. č. 268/2007 Z. z. (novela zákona o bytoch a nebytových priestorov), vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzatvoria so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy obsahuje najmä: a) vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu, b) spôsob výkonu správy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a pozemku, c) zásady hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv vrátane rozsahu oprávnenia disponovať s nimi, d) zásady platenia úhrad za plnenia a hospodárenie s nimi, e) zásady určenia výšky platieb za správcu, f) rozsah a obsah správy o činnosti správcu podľa odseku 2.

Z dikcie oboch zákonných ustanovení vyplýva, že právny vzťah medzi vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a správcom je regulovaný primárne ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z. z. a zmluvou o výkone správy, bez ktorej fakticky nie je výkon správy prostredníctvom správcu právne možný, nakoľko ide o typický občianskoprávny vzťah, v ktorom na jednej strane vystupuje správca ako podnikateľský subjekt a na strane druhej je viacero vlastníkov.

Podľa § 6 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z. z. (v súčasnom znení) na správu domu nesmú byť dohodnuté súčasne viaceré formy správy domu. Na správu domu môže byť uzavretá zmluva len s jedným správcom alebo len jedna zmluva o spoločenstve.

Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z. z. (v súčasnom znení), zmluvy uzatvorené v rozpore s odsekom 3 sú neplatné.

V posudzovanej veci nadobúdatelia bytov a nebytových priestorov uzavreli dňa 01.12.1998 Zmluvu o výkone správy č. 98/0187 so správcom [REDAKOVANÉ] (obchodné meno od 11.03.1996 do 23.08.2004), [REDAKOVANÉ] a dňa 11.05.2005 Dodatok k nej, v súlade s ktorým na základe zmeny obchodného mena pôvodného správcu [REDAKOVANÉ] uzavrel správca s novým obchodným menom s vlastníkmi bytov a nebytových priestorov Zmluvu o výkone správy ([REDAKOVANÉ], obchodné meno od 24.08.2004 do 30.12.2009), ku ktorej odporca nepristúpil. Dňa 14.12.2006 došlo medzi správcom daného bytového domu a navrhovateľom tohto konania k uzavretiu Zmluvy o predaji časti podniku, v súlade s ktorou prešli všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o výkone správy na navrhovateľa.

Predmetom sporu je nedoplatok odporcu titulom neuhradených preddavkov a vyúčtovania za nehnuteľnosti v jeho výlučnom vlastníctve a to bytu č. 9 (vlastník bytu od roku 2002 do 03.06.2009) a nebytových priestorov č. 10 a 11 (odporca bol ich vlastníkom od roku 2002 do 28.05.2008), nachádzajúcich sa na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 2.082,87 eur.

Pôvodná právna úprava zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a to až do účinnosti novely uvedeného zákona uskutočnenou zákonom č. 367/2004 Z.z. [účinný od 1. júla 2004 (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“)], neobsahovala právnu úpravu, ukladajúcu povinnosť vlastníkovi bytu alebo nebytového

priestoru, resp. vlastníkovi, ktorý nadobudol byt vstavbou alebo nadstavbou povinnosť pristúpiť k zmluve o výkone správy, avšak z ust. § 9 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. jednoznačne vyplýva, že právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriadauje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a zároveň i v čase nadobudnutia vlastníctva odporcu k jednotlivým nehnuteľnostiam v tomto bytovom dome bolo právne účinné zákonné ustanovenie § 8 ods. 1, zo znenia ktorého vyplýva, že vlastníci bytov a nebytových priestorov so správcom uzatvoria písomnú zmluvu o výkone správy. Odporca opomína skutočnosť, že jeho povinnosťou ako vlastníka bytu a nebytových priestorov bolo podieľať sa na výkone správy domu, pričom jeho argumentácia v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa by znamenala, že správca by nemohol zabezpečovať prevádzku, údržbu a opravy domu, výkon správy spoločných častí a zariadení domu, čo tvorí základnú náplň jeho činnosti a negoval by zmysel inštitútu výkonu správy bytového domu správcu, avšak na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí k zmluve o výkone správy pristúpili.

Nebolo možné sa stotožniť s právnou konštrukciou odporcu, ktorý podľa jeho názoru nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu s navrhovateľom ako správcou, avšak bol spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení, príslušenstva a pozemku, ktoré tento správca na základe zmluvy o výkone správy spravuje a je prakticky vylúčené, aby nespravoval spoločné časti a spoločné zariadenia v rozsahu zodpovedajúcom spoluvlastníckemu podielu odporcu, nakoľko žiadať od správcu, ktorý na základe platnej zmluvy o výkone správy správu bytového domu aj vykonáva, aby od výkonu správy v uvedenom rozsahu upustil, by znamenalo závažné porušenie zmluvných povinností navrhovateľa voči ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome.

Uvedený výklad totiž zodpovedá zmyslu výkonu správy bytov a nebytových priestorov v zmysle ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov: prípadná nedôslednosť (nejednoznačnosť) právnej úpravy nemôže mať za následok odňatie práv, resp. nemožnosť reálne sa ich domôcť len vzhľadom na závažné procesné prekážky, na ktoré poukazuje odvolateľ v odvolaní, a ktorých odstránenie sledovala práve novela uskutočnená zákonom č. 367/2004 Z.z.

Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením odporcu, že o nepreskúmateľnosti výpočtu nároku uplatneného navrhovateľom v konaní, nakoľko nielen z návrhu na začatie konania, ale najmä zo zrozumiteľného odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva výška priznanej sumy napadnutým rozhodnutím, jej právny titul a najmä obdobie, v ktorom pohľadávka navrhovateľa vznikla.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď odporca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne a preto napadnutý rozsudok, odôvodnenie ktorého spĺňa všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O.s.p., na ktoré aj v celom rozsahu odvolací súd poukazuje a s týmto sa plne stotožňuje, tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa §219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Odvolací súd odvolanie odporcu podané aj do zamietajúcej časti napadnutého rozsudku odmietol z dôvodu, že práva a povinnosti odporcu týmto rozhodnutím dotknuté neboli a preto oprávnený na podanie odvolania do výroku rozsudku, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietnutý, nie je.»

Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu

nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESLP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Dané východiská nachádzajú svoje uplatnenie aj v konaní všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania.

Okresný súd v rozsudku č. k. 15 C 36/2010-112 z 5. mája 2011 v podstatnom uviedol:

«Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru v dome sa nadobúda na základe zmluvy o výstavbe domu, vstavbe alebo nadstavbe.

Podľa § 6 ods. 1 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, na správu domu sa zriaďuje spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (ďalej len „spoločenstvo“), ak vlastníci bytov a nebytových priestorov neuzavrú zmluvu o výkone správy s inou právnickou osobou alebo fyzickou osobou (ďalej len „správca“), najmä s bytovým družstvom.

Podľa § 6 ods. 3 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna foriem správy domu uvedených v odseku 1.

Podľa § 8 ods. 1 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzatvoria so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy obsahuje najmä

a) vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu,

b) spôsob správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku,

c) spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv.

Podľa § 9 ods. 2 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriadaťuje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

Podľa § 10 ods. 1 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy prispievať na náklady spojené s prevádzkou, údržbou a opravami spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva, prípadne pozemku. Ak zmluva neustanovuje inak, znášajú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome náklady podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu [§ 5 ods. 1 písm. b)].

Podľa § 10 ods. 2 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, na účel uvedený v odseku 1 poukazujú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv si určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok dopredu tak, aby boli pokryté predpokladané náklady spojené s prevádzkou domu, údržbou, opravami, prípadne zlepšením spoločných častí domu a spoločných zariadení domu. Spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv si určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome v zmluve o spoločenstve [§ 7 ods. 4 písm. f)] alebo v zmluve o výkone správy [§ 8 ods. 1 písm. c)].

Podľa § 14 ods. 1 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu, rozhodovať ako spoluvlastník

o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve a pozemku, najmä o spôsobe ich prevádzky, údržby a opráv.

Podľa § 14 ods. 1 zák.č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, pri hlasovaní sa rozhoduje nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, inak je rozhodnutie neplatné: za každý byt a nebytový priestor v dome má vlastník jeden hlas. Ak ide o dôležité rozhodnutie týkajúce sa spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a príslušeného pozemku, môžu sa prehlasovaní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome obrátiť na súd, aby o veci rozhodol.

Podľa čl. III. bodu 1. Zmluvy o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 správca sa zaväzuje vykonávať správu v mene vlastníkov a na ich účet, viesť fond prevádzky, opráv a údržby domu na samostatnom účte, predložiť ročne vyúčtovanie príjmov a výdavkov domu najneskôr do 28.02. nasledujúceho roka, pri vyúčtovaní služieb spojených s užívaním domu môže byť táto lehota predĺžená do 31.05..

Podľa čl. III. bodu 5. Zmluvy o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 správca má právo na odmenu za výkon správy domu v zmysle čl. VIII. Zmluvy.

Podľa čl. IV. bodu 1. Zmluvy o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 spoluvlastníci sa zaväzujú realizovať svoje práva a povinnosti v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z..

Podľa čl. IV. bodu 4. Zmluvy o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 spoluvlastníci sú povinní platiť mesačne vopred vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby tak, ako boli stanovené správcom.

Podľa čl. IV. bodu 6. Zmluvy o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 spoluvlastníci sú povinní uhradiť prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania správcom do fondu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je súd toho názoru, že právne posúdenie uplatneného nároku je potrebné posudzovať podľa lex specialis č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, t.j. k 21.12.2002 (kolaudačné rozhodnutie Okresného úradu Bratislava I., odbor životného prostredia, č.: ZP-16271 2001-Ja/281/11). K tomuto dátumu existovala platná Zmluva o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998, ktorú uzavreli podľa citovaného ust. § 8 zák.č. 182/1993 Z.z. vlastníci bytov a nebytových priestorov s právnym predchodcom navrhovateľa [REDACTED]

Podľa ust. § 6 ods.1 zák.č. 182/1993 Z.z.. keďže na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu, pričom správa domu už bola zabezpečená Zmluvou o výkone správy č. 98/0187 z 01.12.1998 odporca nemôže konať svojvoľne a to tak, že výkon správy bytu a nebytových priestorov si zabezpečí osobitne iným subjektom ako je správca, ktorého si vlastníci bytov a nebytových priestorov zvolili hlasovaním v súlade s § 14 zák.č. 182/1993 Z.z.. nadpolovičnou väčšinou. Súd je toho názoru, že ak odporca so Zmluvou o výkone správy nesúhlasil, mal možnosť sa podľa § 14 ods.3 citovaného zákona obrátiť s návrhom na súd, čo neurobil. Aj keď je pravda, že zákon č. 182/1993 Z.z. v čase nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom, odporcovi povinnosť pristúpiť z Zmluve o výkone správy výslovne neukladal, avšak z ostatných ustanovení zákona napr. § 9 ods.2 jednoznačne vyplýva, že právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí a spoločných zariadení, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriadauje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a keďže Zmluva o výkone správy bola uzavretá na princípe väčšinového rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzuje všetkých, teda aj tých, ktorí Zmluvu nepodpísali, resp. k nej nepristúpili. Na základe uvedeného súd dospel k názoru, keďže väčšina vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa Zmluvou o výkone správy dohodli na povinnosti platiť mesačne vopred vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania správcom do fondu, že tieto povinnosti zaväzujú i odporcu, hoci k Zmluve o výkone správy nepristúpil.

Súd svoj právny názor oprel i o ducha zákona č. 182/1993 Z.z. s poukazom na vývoj skutkových okolností ktoré aplikáciou zákona doba priniesla, z ktorých jednoznačne vyplýva, že už novela zákona č. 182/1993 Z.z. účinná k 01.07.2004 v ustanovení § 8a ods.4 priniesla povinnosť každého nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome pristúpiť k Zmluve o výkone správy: a aktuálne znenie ust. § 8a ods.7 cit. zákona explicitne upravuje povinnosť vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome ktorý nadobudol zmluvou o vstavbe alebo nadstavbe domu pristúpiť z Zmluve o výkone správy. Rovnako prešlo vývojom i ust. § 6 cit. zákona, ktoré v znení účinnom v čase nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov odporcom upravovalo tak, že na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu uvedených v odseku 1, pričom v aktuálnom

znení už jednoznačne je upravený vzťah tak, že na správu domu nesmú byť dohodnuté súčasne viaceré formy správy domu. Na správu v jednom dome môže byť uzavretá zmluva len s jedným správcom alebo len jedna zmluva o spoločenstve.

Súd sa stotožnil s názorom navrhovateľa, že vzťah správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov je určený v zákone, pričom práva a povinnosti ktoré správca má voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome sú vo vzťahu ku všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov rovnaké. Spoluvlastnícke právo vlastníkov bytov a nebytových priestorov je späté s vlastníckym právom k bytom a nebytovým priestorom, preto na spoluvlastníctvo spoločných častí a zariadení sa subsidiárne vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Správca vykonáva správu bytového domu predovšetkým vo vzťahu k spoločným častiam, spoločným zariadeniam, príslušenstvu a pozemku, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve, pričom nespravovať spoločné časti a zariadenia v rozsahu zodpovedajúcom príslušnému spoluvlastníckemu podielu, ako je to v prípade odporcu, nie je reálne možné.

Súd poukazuje na citované ust. § 10 zák.č. 182/1993 Z.z., podľa ktorého vlastníci bytov a nebytových priestorov určené preddavky vkladajú do fondu prevádzky, údržby a opráv, účelom ktorého je zhromažďovanie finančných prostriedkov na investície spoločného majetku - obnovu a modernizáciu domu. Preto povinnosť poukazovať určené finančne prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv vzniká všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov, aj tým, ktorí k Zmluve o výkone správy nepristúpili. Vytváranie fondu je povinnosťou vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo zákona a so správcom domu nemá súvis.

Na základe uvedených skutočností vyhodnotených príslušnými ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z.z. súd je toho názoru, že odporca mal povinnosť platiť mesačne vopred vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania do fondu prevádzky, údržby a opráv, hoci k Zmluve o výkone správy nepristúpil.

Čo sa týka námietky premlčania, súd na túto pri svojom rozhodnutí prihliadol, nakoľko má zato, že bola vznesená dôvodne. V Zmluve o výkone správy, ktorá ako je vyššie uvedené odporcu zaväzuje, táto v čl. IV. bode 4. spoluvlastníkom ukladá povinnosť platiť mesačne vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby a v čl. IV.

bode 6. spoluvlastníkom ukladá povinnosť uhradiť prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania do fondu. Z uvedeného vyplýva, že mesačné preddavkové platby sú splatné do 10. dňa príslušného mesiaca, takže nároky titulom preddavkových platieb uplatnené pred 20.11.2006 sú premlčané podľa § 101 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Navrhovateľ si uplatnil nárok titulom preddavkových platieb od 01.01.2006, čím jednotlivé platby boli splatné za január 10.01.2006, február 10.02.2006... Keďže návrh bol podaný na súd 20.11.2009 nároky preddavkových platieb splatné 10.01.2006, 10.02.2006,... až 10.11.2006 sú premlčané (nárok splatný 10.01.2006 mal byť uplatnený na súde najneskôr 10.01.2009)...

Titulom vyúčtovania:

Navrhovateľ vo vyúčtovaní za roky 2006, 2007 a 2008 u odporcu eviduje preplatok, ktorý súd vyššie zohľadnil.

Nedoplatok za nebytový priestor č. 10-11 súd nepriznal, keďže podľa výpočtu odporcovi vznikol preplatok, ktorý súd pri celkovom výpočte nezohľadnil, nakoľko odporca obranu týmto smerom vôbec nevedol.

Nedoplatok za byt a nebytové priestory celkom: 32.538.10 + 16.447.70 48.985,80Sk (1.626,03 EUR).

Keďže odporca sa splatením úhrad dostal do omeškania, súd ho podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. zaviazal na úrok z omeškania lak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Hoci navrhovateľ mohol požadovať úrok z omeškania deň po splatnosti jednotlivých splátok, úrok z omeškania požadoval až dňom písomného vyhotovenia návrhu. Súd však úrok z omeškania priznal dňom nasledujúcim po podaní návrhu na súd (návrh bol podaný 20.11.2009), nakoľko je toho názoru, keďže nemôže ísť nad rámec návrhu, že takto priznaný úrok z omeškania vo vzťahu k obom účastníkom je korektný.»

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998) vrátane povinnosti súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Inými slovami, z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom.

Všeobecný súd by teda nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať

za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. „Je teda nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému [(II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07), II. ÚS 200/09).“ (Doc. JUDr. Ján Drgonec, DrSc. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax, C. H. BECK, 2015. s. 865)].

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené tvrdenia a námietky, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Vzhľadom na podrobnú a precíznu právnu argumentáciu predstretú ku skutkovým okolnostiam a ich právnemu posúdeniu vyjadrenú v rozsudku č. k. 2 Co 318/2011-140 z 24. apríla 2013 v spojení s rozsudkom č. k. 15 C 36/2010-112 z 5. mája 2011, ktorá vyčerpávajúcim spôsobom obsiahla právnu podstatu predmetnej právnej veci sťažovateľa s odkazmi aj na príslušnú právnu úpravu, nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné/vysvetľujúce argumenty.

Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na súdnu ochranu (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Z judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň

by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo. Navyše, ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva neskúma, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú vecne správne (Van de Hurk c. Holandsko z 19. 4. 1994, séria A, č. 229, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet c. Francúzsko, recueil I/1996, s. 29), pretože je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny. Všeobecné súdy totiž nie sú zodpovedné len za výklad a aplikáciu zákonov, ale sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd v zmysle čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy (I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ku skutkovým záverom vyplývajúcim z napadnutého rozhodnutia krajského súdu a s ktorými sa sťažovateľ nestotožňuje, ústavný súd navyše prízvukuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho

prípade (I. ÚS 26/2014). Pokiaľ teda všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012).

K argumentačným námietkam sťažovateľa, v ktorých oponuje právnym záverom krajského súdu poukazom na rozhodovaciu prax iných všeobecných súdov, ústavný súd pripomína, že nie je možné vnímať jeho postavenie ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011). Napokon z rozsudku ESLP vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva).

Vo vzťahu ku kľúčovej argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej „Zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov... účinný v čase nadobudnutia vlastníckeho práva sťažovateľa k dotknutým nehnuteľnostiam, vo svojej 2. časti upravoval prevod vlastníctva bytov a nebytových priestorov. V tejto časti zákona je podrobne upravená aj správa domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vzťahujúca sa len na pôvodných vlastníkov, ktorí vlastnia, prípadne ktorí na základe prevodu alebo prechodu nadobudnú vlastníctvo k bytu alebo nebytovému priestoru alebo spoluvlastníctvo k spoločným častiam a zariadeniam domu. Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov až vo svojej 3. časti upravuje výstavbu domu, do ktorej je zahrnutá aj vstavba domu. Ustanovenia tejto časti zákona však neupravujú, akým spôsobom sa budú riadiť vzťahy nových originálnych vlastníkov vo vzťahu ku správe domu. Výstavba podkrovia sťažovateľom na základe zmluvy o vstavbe nepredstavuje prevod bytu alebo nebytového priestoru, a aj s poukazom na vtedy platnú právnu úpravu je zrejmé, že neexistovala zákonná domnienka alebo povinnosť pristúpiť k Zmluve o výkone správy. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ ako nový vlastník, na základe zmluvy o vstavbe, nemal žiadnu zákonom ustanovenú povinnosť pristúpiť k už existujúcej Zmluve o výkone správy a v tomto

prípade mal plnú dispozičnú moc s kým a na základe akých podmienok si zabezpečí vykonávanie správy domu“, ústavný súd v prvom rade poukazuje na znenie § 853 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). V citovanom ustanovení je zakotvený princíp analógie (analógie legis), ktorý znamená, že tie občianskoprávne vzťahy, ktoré nie sú výslovne upravené v Občianskom zákonníku alebo v inom právnom predpise občianskeho práva, sa riadia tými ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo iných právnych predpisov z oblasti občianskeho práva, ktoré upravujú právne vzťahy im obsahom a účelom najbližšie.

Vychádzajúc teda z „analógie legis“ vníma ústavný súd aj postup krajského súdu, ktorý vo svojom napadnutom rozhodnutí (v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 36/2010-112 z 5. mája 2011) vyložil príslušné chýbajúce ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov inými ustanoveniami tohto predpisu, predovšetkým § 5 ods. 1 písm. b), § 6 ods. 1 a 3, § 7 ods. 4 písm. f), § 8 ods. 1 písm. c), § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 a 2 a § 14 ods. 1, ktorých výklad a interpretácia nebola popretím zmyslu a účelu predmetnej právnej úpravy, teda povinnosti vlastníka bytu pristúpiť ku zmluve o výkone správy, prostredníctvom ktorej sa realizuje/vykonáva správa bytového domu a nákladov súvisiacich s užívaním bytu, čím teda krajský súd v materiálnom poňatí právneho štátu v rámci svojej argumentácie určil účel právnej úpravy, vymedzil jej rozsah a identifikoval jej obsah (II. ÚS 171/05 z 27. februára 2008). Inými slovami, analógia zákona (*analogia legis*) je teda použitie „práva na prípady, ktoré nie sú upravené v žiadnom ustanovení právneho predpisu, t. j. nachádzanie práva v oblasti mimo rozsah pojmu“ (Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. Praha : C. H. BECK, 2010. s. 211). Analógia je metodologický nástroj na uzavretie medzier zákona, ktorej podstatou je to, že „spojuje právne dôsledky (dispozíciu) noriem s prípadmi, ktoré nie sú zahrnuté do ich jazykového vyjadrenia v právnych predpisoch.“ (s. 240). Prípustnosť analógie musí vyplývať z objektívnej teleologickej argumentácie, teda v zásade z účelu právneho predpisu (jeho teleologického pozadia) a z vyvažovania právnych princípov (pozri s. 240 – 241).

Povedané slovami teoretika, „Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. To rovnakou mierou platí pre výklad právneho poriadku, ako aj pre výklad ústavy. Nezlučiteľné s princípmi právneho štátu sú na Slovensku často frekventované výklady o medzerách v práve a rôzne iné účelovo konštruované výklady, ktoré v rozpore so zdravým rozumom vytvárajú varianty právnej úpravy v konečnom dôsledku smerujúce k „preukázaniu“ nemožnosti uplatniť právnu normu.“ (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 131).

K otázke prípustnosti dovolania ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

Taktiež poukazuje na to, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd posudzuje ako inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“)], ktorá nezakladá prípustnosť dovolania [porovnaj napr. rozsudok sp. zn. 2 Cdo 5/1997 z 28. augusta 1997 (R 111/1998), uznesenia vo veciach sp. zn. 2 Cdo 83/2010, sp. zn. 7 Cdo 52/2011, sp. zn. 7 Cdo 109/2011, sp. zn. 3 Cdo 79/2012, sp. zn. 3 Cdo 135/2012, sp. zn. 3 Cdo 143/2012 a sp. zn. 3 Cdo 363/2012]. Pri takomto právnom posúdení najvyšší súd vecne nepreskúma námietku o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ak dovolanie inak nie je prípustné. Na druhej strane najvyšší súd považuje nedostatok odôvodnenia za vadu, ktorá vedie k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] a zakladá prípustnosť dovolania (napr. sp. zn. 4 Cdo 171/2005, sp. zn. 1 Obdo V 91/2007, sp. zn. 2 Cdo 80/2012, sp. zn. 4 Cdo 165/2012, sp. zn. 4 Cdo 424/2012, sp. zn. 6 Cdo 259/2012, sp. zn. 5 Cdo 107/2013 a sp. zn. 5 Cdo 369/2013). Pri uvedenej právnej kvalifikácii najvyšší súd v zásade vždy vecne preskúma námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok dôvodov.

Úvahu, že by tak mala urobiť z dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, diskvalifikuje judikatúra ústavného súdu predstavujúca teraz už väčšinový názor senátov (napr. III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 196/2014, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 122/2016), podľa ktorej je ústavne udržateľný právny záver (prezentovaný v rozhodnutiach najvyššieho súdu napr. sp. zn. 3 Cdo 139/2012 sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010), podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP. Súlad uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu s ústavou vyplýva aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 287/2014 zo 4. júna 2014.

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa postupoval v súlade so zjednocovacím stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 a podľa ktorého nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia zakladá nielen inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorou by bolo možné odôvodniť už prípustné dovolanie, ale môže založiť aj samotnú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, avšak iba vo výnimočných prípadoch. Najvyšší súd však takéto „výnimočné“ nedostatky dosahujúce až intenzitu neudržateľného „justičného omylu“ v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu nevzhliadol, a teda ani nemohol konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy a výkladové stanoviská k nim v občianskoprávnom konaní (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Na podklade uvedených záverov ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom

na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017